

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/109/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122010265
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bc. Viktor Marko, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6122010265.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jána Bednára a sudcov JUDr. Štefana Nováka, LL.M. a JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD., v trestnej veci obžalovaného X. Y., pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 6. decembra 2022 v Banskej Bystrici odvolanie obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/15/2022 zo dňa 1. júna 2022, a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušuje rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/15/2022 zo dňa 01. 06. 2022 vo výroku o treste.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodujúc sám

odsudzuje

obžalovaného X. Y., nar. XX. XX. XXXX v E. nad K., trvale bytom I. cesta XXX/XX, I., prechodne bytom M. H. XX/XX, E. nad K.,

podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 1, § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a ukladá obžalovanému probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona súd ustanovuje obžalovanému skúšobnú dobu vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. j) Trestného zákona súd ukladá obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátora zamietá.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/15/2022 zo dňa 01. 06. 2022 bol obžalovaný X. Y. uznaný za vinného zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

od presne nezistenej doby od roku 2010 do 01. 12. 2020, v priestoroch bytu na ulici M. X v Z. Z. a v priestoroch rodinného domu na ulici I. cesta XX, obec I., okres Z. Z., v nepravidelných intervaloch bezdôvodne verbálne a fyzicky útočil na svoju priateľku T. O., nar. XX. XX. XXXX, s ktorou v tom čase žil v spoločnej domácnosti, ponižoval ju vulgárnymi nadávkami, zakazoval jej stretávať sa s inými ľuďmi, s priateľmi, zakazoval jej kamkoľvek chodiť bez neho, neustále jej kontroloval mobilný telefón, neustále ju podozrieval z nevery, v roku 2010 po narodení ich spoločnej dcéry I. ju prvýkrát udrel a povedal jej „že on s takouto štetkou žiť nebude“, v čase keď mala ich spoločná dcéra jeden rok ju počas toho ako boli na návšteve u jej sestry v F., keď spala, napadol a začal ju škrtiť, v lete v roku 2020, keď prišla neskoro domov ju udrel dlaňou pravej ruky na ľavú stranu jej tváre a to takou intenzitou, „že jej stena dala druhú“, následne ňou začal triasť a roztrhal na nej oblečenie, v októbri 2020 na ňu verbálne zaútočil, že je štetka, a že ho podvádza, následne ju vyhodil zo spoločnej spálne do detskej izby, kde si poškodená ľahla, v čase keď zaspávala k nej páchatel' prišiel a začal ju udierať dlaňami a pästami po celom tele, nakoniec chytil drevenú dosku a tou ju udrel po hlave, po tomto napadnutí mala poškodená opuchnutú celú tvár, monokel na ku a modriny po stehnách, z obavy z neho odmietla volať políciu a nebola ani na lekárskom ošetrení, čím jej spôsobil psychické a fyzické utrpenie a toto konal pred ich spoločnou maloletou dcérou N. L., nar. 20. XX. XXXX.

Za to bol obžalovaný odsúdený podľa § 208 ods. 3, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 roky. Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona súd výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a uložil probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona súd ustanovil skúšobnú dobu vo výmere 4 rokov. Podľa § 51 ods. 4 písm. h) Trestného zákona súd uložil obžalovanému povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu. Napokon podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodenú T. O. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie okresný prokurátor, a to proti výroku o treste, ktoré písomne odôvodnil v podstate tým, že Trestný zákon v osobitnej časti ustanovuje za žalovaný trestný čin trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov až 15 rokov. Pri aplikácii ustanovenia § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu je síce obžalovanému pri danej trestnej sadzbe v zmysle § 39 ods. 3 písm. d) Trestného zákona možné uložiť trest minimálne vo výmere 2 rokov, avšak vzhľadom na okolnosti prípadu a pomery páchatel'a je rozhodnutie o uloženom treste vo výmere 3 rokov s podmiennečným odkladom a uloženým probačným dohľadom v trvaní 4 rokov zjavne neprimerané. Uvedené odôvodňuje najmä s poukazom na povahu spáchaného skutku, spôsob spáchania skutku so stupňujúcou tendenciou, ktorého sa obžalovaný dopustil závažnejším spôsobom konania, a to po dlhší čas. Dlhší čas je v tomto prípade vyjadrením obdobia takmer celého spolužitia obžalovaného s poškodenou. Súd síce dôvodnosť mimoriadneho zníženia trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby opieral o riadny spôsob života obžalovaného a prostredie v ktorom žije a pracuje, avšak tieto skutočnosti samé o sebe nepredstavujú dostatočný podklad na to, aby súdom uložený podmiennečný trest odňatia slobody s probačným dohľadom bolo možné považovať za dostatočný na nápravu páchatel'a, ako aj zabezpečenie individuálnej a generálnej prevencie. Podľa jeho názoru na dosiahnutie účelu trestnej represie mal byť obžalovanému uložený trest na dolnej hranici trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom za daný trestný čin. Obžalovaný necíti žiadnu vinu ani ľútosť nad svojim konaním, okolnosti prípadu, ani pomery obžalovaného, ktoré súd bližšie pri použití zmierňovacieho ustanovenia nerozvedol, neodôvodňujú využitie § 39 Trestného zákona v takej miere, aby bol obžalovanému uložený podmiennečný trest. Preto navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a sám vo veci rozhodol tak, že uloží obžalovanému trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj obžalovaný, ktoré písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu v podstate tým, že samotné hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa nezodpovedá akceptácii zásady vyhodnocovania dôkazov v neprospech ako i v prospech obžalovaného, keď boli vykonané viaceré jednostranné a neodôvodnené závery, v zmysle ktorých sa mal dopustiť konania, ktoré mu bolo kladené za vinu a spôsobiť tak poškodenú výrazné psychické problémy. Vykonané dôkazy súd v závere nevyhodnotil vôbec správne a opomenul sa pridržiavať skutkového stavu tak, ako bol skutočne zistený. Nie je pravdou, že by sa dopustil protiprávneho skutku tak, ako mu je kladené za vinu v obžalobe, nakoľko tam uvádzané konštatovania a závery sú vytrhnuté z kontextu a neodzrkadľujú reálny skutkový a právny stav. Bolo zrejmé, že vzájomné

spolužitie s poškodenou bolo podľa svedeckých výpovedí osôb pohybujúcich sa v tesnej blízkosti poškodenej označované za konfliktné, no je nutné zvýrazniť, že sa tak vyjadrovali jedine osoby blízke poškodenej - či už bolo dôvodom reprodukovanie nepravdivých skutočností, ktoré im uvádzala samotná poškodená, alebo tak konali vedome, nepovažuje za smerodajné, považuje to však za tendenčné a účelové. Vo veci vypovedalo viacero svedkov, ktorí potvrdili absenciu fyzického násillia medzi ním a poškodenou, konštatovali, že vzájomné konflikty boli vyslovene verbálneho rázu a rovnako tak potvrdili i angažovanosť poškodenej v týchto konfliktoch - okrem konania, ku ktorému sa s plným vedomím a svedomím priznal, i s odkazom na uvedené nedošlo k tomu, že by poškodenou spôsobil fyzické utrpenie. To, čo súd na základe tvrdení poškodenej a jej rodiny označil za fyzické násillie, sú podľa neho v čase samostatne stojace konania (skutky) majúce znaky skutkovej podstaty priestupku (keďže nie je riadne zdokumentovaný rozsah zranení), maximálne však prečinom ublíženía na zdraví. V konaní bola preukázaná konfliktná a vulgárna povaha poškodenej, potom i tvrdenia o údajnom psychickom týraní nevyznievajú vierohodne, pričom všetky tieto skutočnosti boli súdom prvého stupňa prehliadané a teda osoba poškodenej bola nevhodným spôsobom „umelo viktimizovaná“. Uvedeného skutku sa mal podľa obžaloby dopustiť v rozsahu 10 rokov, a teda že mal osobu blízku týrať po uvedení doby - takéto tvrdenie sa nemôže zakladať na reálnych skutkových okolnostiach, nakoľko po označení doby by žiadna, ani mimoriadne odolná osoba, nedokázala týranie vystáť tak, že by sa o tomto nezdôverila ani najbližším osobám, resp. nepodala oznámenie o takomto stave orgánom činným v trestnom konaní. Poškodená sa nikdy nevyjadrila tak, že by bola týraná, pričom k takémuto záveru jednoznačne dospel aj znalec z oblasti psychológie vo svojom znaleckom posudku vyhotovenom pre účely tohto trestného konania. Prvotné tvrdenia sa z jej strany objavili až po tom, ako prišlo na majetkovo-právne spory, ktoré medzi sebou s poškodenou momentálne vedú. Znalecký posudok rovnako tak označil poškodenú za alibisticky zmýšľajúcu, s tendenciami na účelovú prezentáciu skutočností. Veľavravným je aj fakt, že znalec u poškodenej „v súčasnosti nezistil žiadne známky psychickej traumatizácie, ktoré by boli v príčinnej súvislosti s konaním páchatel'a“, pričom vo vzťahu k obžalobe sa teda toto nemôže zakladať na pravde - je vylúčené, aby po 10 rokoch týrania osoba vo vzťahu k domnelému páchatel'ovi neniesla žiadne známky psychickej traumatizácie, ktoré by boli v príčinnej súvislosti s konaním tohto domnelého páchatel'a. Ďalej uviedol, že vo vzťahu ku svojej dcére a Y. O. sa správal síce prísne, no v rámci dobrých a poctivých úmyslov tieto riadne vychovať a pripraviť na život, nakoľko poškodená, ich matka, žila rozporuplným životom, v rámci ktorého holdovala alkoholu, nevhodne sa obliekala a tým pre jej dcéry poskytovala nevhodný materský vzor. Samotný znalec sa vyjadril tak, že s poškodenou prežívali konfliktný vzťah, čo však ale samozrejme nie je možné prezentovať tak, že by bola poškodená týraná. Poškodená sa nedokázala vyrovnáť s tým, že si pre život našiel vhodnejšiu partnerku a ju pre jej nedokonalosti, s ktorými sa nedokázal zmieriť, opustil - s poškodenou nechce viac tráviť život, čo sa poškodenej samozrejme dotklo, a tá sa mu cestou trestného konania vedeného voči jeho osobe chce pomstiť a dosiahnuť tak svoje zadosťučinenie, na ktoré má podľa jej morálneho názoru nárok. Okresný súd tak uveril fabuláciám poškodenej, ktorá obyčajné hádky a konflikty bez akejkoľvek fyzickej dohry prezentovala tak, že mala byť týraná a malo jej byť neznesiteľným spôsobom ubližované. Samotná skutočnosť, že k týraníu malo dôjsť v rozpätí desiatich rokov a poškodená túto situáciu nijakým spôsobom neriešila, nikomu o nej nepovedala a zároveň si užívala život na diskotékach poukazuje na to, že nie je možné tvrdiť, že by bola poškodená nejakým spôsobom zasiahnutá, resp. že by bola žila v strachu, odriekaní a spôsobom, ktorý by mu vyhovoval. Na Okresnom súde Banská Bystrica sa vedie konanie pod sp. zn. 17C/2/2021, ktorého predmetom je určenie vlastníckeho práva k motorovému vozidlu, a samotné podanie trestného oznámenia poškodenou možno označiť za tendenčné. Záverom uviedol, že skutku sa nedopustil a k jeho odsúdeníu došlo v dôsledku nesprávneho vyhodnotenia dôkazného materiálu. Na poškodenej neboli ustálené žiadne následky, ktoré by jej boli jeho konaním spôsobené, a teda i samotná trestnoprávna kvalifikácia konania nezodpovedá skutkovému stavu veci, pričom táto sa javí neprímerane prísna vzhľadom na absenciu akýchkoľvek následkov, a nemôže tak akceptovať uložený trest, a už vôbec nie trest, ktorého uloženia sa domáha obžaloba. Na základe uvedeného preto navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie, alebo aby napadnutý rozsudok zmenil a oslobodil ho spod obžaloby.

Krajský súd vykonal verejné zasadnutie dňa 06. 12. 2022 v zmysle § 293 ods. 5 Trestného poriadku v neprítomnosti obžalovaného, pretože upovedomenie o verejnom zasadnutí mu bolo doručené riadne a včas a písomne požiadal, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedla, že sa v plnom rozsahu pridrižiava písomných dôvodov odôvodnenia odvolania, a teda navrhla, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok

vo výroku o treste a sám uložil obžalovanému trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby bez použitia § 39 Trestného zákona a na výkon trestu ho zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Odvolanie obžalovaného navrhla zamietnuť ako nedôvodné.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí uviedol, že trvá na podanom odvolaní a navrhol, aby mu krajský súd vyhovel. Ak by však aj senát krajského súdu mal preukázanú vinu obžalovaného, potom nemá žiadne výhrady k uloženému trestu a tento považuje za správny, najmä s poukazom na to, že obžalovaný doposiaľ viedol riadny život a chce ho viesť aj naďalej. Ak teda krajský súd bude mať preukázanú vinu obžalovaného, navrhol, aby obidve odvolania zamietol.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie okresného prokurátora a obžalovaného bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. V tejto súvislosti odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovaného je z časti dôvodné.

Krajský súd na úvod konštatuje, že prvostupňový súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Odôvodnenie rozhodnutia je teda zrozumiteľné, logické a presvedčivé, pričom sa v ňom prvostupňový súd vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami vo vzťahu k jednotlivým výrokom rozsudku. Keďže sa krajský súd s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožnil, v podrobnostiach naň odkazuje (str. 21 - 23).

Nad rámec odôvodnenia napadnutého rozsudku okresným súdom vo vzťahu k výroku o vine, reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného, krajský súd dodáva nasledovné:

Na naplnenie skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona sa nevyžaduje, aby páchatel' svojim konaním spôsobil následok - syndróm týranej osoby, alebo posttraumatickú stresovú poruchu. Taktiež je potrebné uviesť, že z medicínskeho hľadiska ani neexistuje diagnóza „syndróm týranej osoby“, ide len o súbor fyzických, psychických a sociálnych symptómov, ako sú napr. depresie, nízke sebavedomie, či izolácia, znovu prežívanie traumy, naučená bezmocnosť, stiahnutie sa od okolia a pod. Skutočnosť, že poškodená T. O. takéto symptómy nevykazovala, a že sa nikomu z blízkeho okolia za celý čas spolužitia s obžalovaným nestražovala na to, že by mala byť z jeho strany týraná, z trestnoprávneho hľadiska neznamena, že obžalovaný svojim konaním nenaplnil všetky zákonné obligatórne znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Z výpovedí vypočutých svedkov (samotnej poškodenej T. O., jej dcéry Y. O., T. N. a B. N., rodičov poškodenej, ako aj W. N., sestry poškodenej) totiž zhodne vyplynul záver, že obžalovaný sa s poškodenou hádal v podstate denne, a že sa vo vzťahu k nej správal takým spôsobom, ako je to uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Ani krajský súd preto nemal dôvod neveriť týmto svedeckým výpovediam, ktoré sa v podstatných okolnostiach zhodovali, a bolo by zrejme iluzórne domnievať sa, že by sa všetci uvedení svedkovia vedeli vzájomne dohodnúť na takých detailoch opisu skutku, o akých zhodne vypovedali. Správne preto postupoval okresný súd, keď nepristúpil k zmene právnej kvalifikácie skutku na trestný čin výtržníctva, resp. trestný čin ublíženia na zdraví, ako to uvádzal obžalovaný v rámci podaného odvolania. Okresný súd teda správne zistil skutkový stav a po vyhodnotení vykonaných dôkazov v súlade s § 2 ods. 12

Trestného poriadku dospel aj ku správnym právnym záverom. Krajský súd preto nemal žiadny zákonný podklad pre to, aby mohol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Čo sa týka výroku o treste, krajský súd dospel k záveru, že trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu vo výmere 4 rokov s probačným dohľadom je zákonný. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Okrem ďalších skutočností, na ktoré je súd povinný pri ukladaní trestu prihliadnuť, patrí aj osoba páchatel'a, pomery páchatel'a (majetkové, rodinné, osobné), či možnosť jeho nápravy. Primeranosť a individualizácia trestu tak núti súd prihliadať na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, a teda bráni mechanickému postupu pri rozhodovaní o treste. Ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona pre jeho aplikovateľnosť v konkrétnom prípade nevyžaduje priznanie páchatel'a ku spáchaniu trestného činu, ani jeho postoj k prejednávanej veci. V zmysle § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. V tejto súvislosti krajský súd len pripomína, že obžalovaný doposiaľ nebol súdne trestaný, viedol riadny život, nedávno uzavrel manželstvo a jeho manželka očakáva narodenie dieťaťa. Preto aj podľa názoru krajského súdu je možné v prejednávanej veci vzhľadom na okolnosti prípadu a pomery páchatel'a mimoriadne znížiť trest pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby v zmysle § 39 Trestného zákona. Takto uložený trest je potom podľa názoru krajského súdu zákonný a spravodlivý, a zároveň postačujúci pre ochranu spoločnosti, nápravu páchatel'a, ako aj z pohľadu generálnej a individuálnej prevencie, pričom dostatočne zabezpečí prevýchovu obžalovaného a zároveň takýto trest postihuje len obžalovaného, ktorý tak bude môcť naďalej pracovať, aby si mohol plniť svoje zákonné vyživovacie povinnosti.

Krajský súd sa však nemohol stotožniť s povinnosťou, ktorú okresný súd uložil obžalovanému v rámci probačného dohľadu, a to podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediáčnym úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu. Podľa § 51 ods. 9 Trestného zákona povinnosť podľa odseku 4 písm. h) možno uložiť po predchádzajúcom vyžiadaní správy od probačného a mediáčného úradníka o vhodnosti jej uloženia, ak vhodnosť uloženia tejto povinnosti nevyplýva z odborného vyjadrenia alebo zo znaleckého posudku. Po preskúmaní spisového materiálu však musí krajský súd konštatovať, že sa v ňom nenachádza správa od probačného a mediáčného úradníka o vhodnosti uloženia takejto povinnosti obžalovanému, ani sa v spise nenachádza odborné vyjadrenie alebo znalecký posudok, ktorý by odôvodňoval uloženie takejto povinnosti.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

V zmysle citovaného ustanovenia preto krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste, a sám rozhodol tak, že uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, a súčasne rozhodol o podmienenom odklade jeho výkonu na skúšobnú dobu vo výmere 4 roky s probačným dohľadom, teda uložil obžalovanému rovnaký trest ako súd okresný. V rámci probačného dohľadu potom krajský súd uložil obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve, ktorá by mala zabezpečiť, aby sa v budúcnosti nedopúšťal trestnej činnosti.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie okresného prokurátora ako nedôvodné.

Okresný súd nepochybil ani vo výroku o náhrade škody, preto tieto výroky napadnutého rozsudku ostali týmto rozhodnutím nedotknuté.

Rozsudok bol prijatý senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.